

κι' ὁ νοικοκύρης ἔρχεται καὶ νὰ μὲ δώξῃ θῆλει,
 κι' ἐνῶ μὲ τρόπο μὲ μιλιεὶ τραχὺ καὶ ντυλικότο
 ποὺ δίνει μιά 'στὸ ψυχικό κι' αἰσίως πάρτον κάτω.
 φέρτε τῆς κάσσις γρήγορα ποὺ τάδε καὶ τοὺ δεινά
 κι' ἄρπαστε τὰ κεφάλια καὶ θύσω κι' ἀπολίωσω,
 εἶν σημαζομαι τὸν θάνατο, μὴδὲ τὴν γυλιωτίν,
 κι' ἀπάνω 'στὸ σανίδι τῆς ἀνάκαλις δὲ πίσω,
 καὶ θὰ τραβήξω μόνος μου γιὰ πρὸ πολλῆ φοβέρα
 τοῦ μπόγχι τὴν μαχαίρα.
 Ὁ Περικλῆ, θὰ σκοτωθῆς καὶ θρήνησι τὸ χάλι σου,
 θὰ φάω τὸ κεφάλιον μαζὶ μὲ τὸ κεφάλι σου.
 Δὶν θίλω πρὸ κεφάλια, νὰ λείψουν μιά γιὰ πάντα,
 ὁ βίος νὰ κατρακυλῆ σὰν ρόμπας κηλάρωμα,
 καὶ 'στὸν φοριὰ τὸν παπουτοῦθ νὰ στήσουν ἀνδριάντα,
 ποὺ θίλει σόνει καὶ καλά νὰ ζῆς ἢ φτώχια χάρισμα.
 Κάτω, μωρὲ κρηναριό, κεφάλια καὶ τόκοι...
 καὶ σπουδαῖον ἔμαθα καὶ γιὰ τὸν Θεοτόκη,
 εἶν θίλει λέγουσ κεφαλὴ τοῦ κόματος καὶ γίνῃ
 καὶ μόνον Κόντες σκίπεται πρὸς τὸ παρὸν νὰ μείνῃ.
 Μὲς 'στὰ βλαβερὰ μεσάουκτα, ποὺ σκούζουν τὰ κοκόρια,
 μὲ πῆναν στενοχώρια,
 καὶ τρέχω μὲς 'στὸ πῆτι μου καὶ τῆς νυκτὸς τὴν ρόμπα
 καὶ σκίπτομαι τὸν Ραθασοῦλ καὶ τοῦ Βαχγιὰ τὴν μπόμπια,
 καὶ μὲς 'στὴν μαύρη σιωπῇ τραχίω τὸ στιλέτο...
 ἔχ! ἂν δὲν εἶχαμε κοιλιά, καυῖνε Περικλίετο!
 Καμμὲ φορὰ κατὰγμνη τὴν βλίσω σὰν Φακίρης
 κι' ἔτσι μιλιῶ φρανήτης:
 ἔρχετο, μωρὲ σαποκοιλιά, τὸν νοῦ μας κυβερνής
 καὶ νηστικὴ δὲν εἰμπορεῖς μιά μέρη νὰ περνής ;
 ποὺ θαρρῶ, σαποκοιλιά, πῶς μὲ τὰ κἀνεῖς ὅλα
 κι' ἐκείνοσ φρίνης 'στὴν Ἀρχὴ κι' αὐτοῦσ 'στὴν καρμα-
 Τῆς γῆς τὰ βρωμοπλάσματα τὰ τυραννεῖς πολὺ, [νιόλα.
 καυῖμοσ μεγάλος ἔγινεσ καὶ σταυρωτῆς 'δικός μου,
 ὅταν πεινής, σαποκοιλιά, πεινής κι' ἡ κεφαλὴ
 καὶ τότε τὴν ἰσότητα φαντάζεται τοὺ κόμουσ,
 καὶ μὲ ρομφαίας εὐχεταὶ καὶ νιτρογλυκερίνας
 νὰ γίνουσ ὅλοι πλούσιοι γιὰ νὰ φοροῦν τῆς πεινάς.
 —
 " Ἐλα πλέον, ἰτοιμάσου,
 μὴ καθόλου χρονοτριβίει,
 θὰ ξεσχίσω τὴν κοιλιά σου
 γιὰ νὰ δῶ τὴ βρώμαϊς κρύβει.
 —
 Ὅμιλος νὰ γύσω πάντερα, γολαί, σηκότι, σπλῆνα,
 κι' ἐκείνον τὸν πανάθλιον ἐντερικὸν σωλήνα,
 καὶ νὰ κτυπῶ τὰ μούτρα σου μ' ἐκείνη ποὺ θὰ βγάλω,
 καὶ ν' ἀποδείξω, Περικλῆ, φῶς φανερὰ μὲ τοῦτα
 πῶς ὁ κτηνώδης ἄνθρωπος εἶν εἶναι τίποτ' ἄλλο
 παρὰ μιά βρωμὴ ἀτίλειωτη καὶ κινουμένη βούτα.
 Βρώμαϊκος κόσμος, Περικλῆ, καὶ 'στὸν πλανήτη τοῦτο
 πάντα τῆς φτώχιας ἢ μαρὶς θὰ μάχεται τὸν πλοῦτο,
 πάντα θὰ φαρμακῶνεται τὸ κέρουσ καὶ σηκότι,
 κι' ἂν τὸ κεφάλιον κτυπήσ μὲ κόμα καὶ πιστόλα
 θὰ στήκῃ πάντ' ἀσάλευτο 'στὴν θείου τοῦ τῆς πρώτῃ
 καὶ μόνον τὸ κεφάλι σου θὰ κόβῃ καρμανιόλα.
 Κι' ὅπταν εἶμαι δούλος σου τὸ μῖσος μου θὰ χύνω
 μὲ λόγια τοῦ Ματσάλη,
 ὅς εἶπὸ κύριος κι' ἐγὼ μὲ τὸν κερὸ νὰ γίνω
 νὰ μὲ μισήσουν ἄλλοι.
 Θεὶ, τί κόσμος παλαβός, ποὺ πῆρνε τὰ βουνά,
 γιμάταις κι' ἀδιμαναῖς κοιλιαῖς κι' ἐγγλήματτα κορδόνι,
 καὶ μὲς 'στὰ φυλλοκόρημα μου μιά θλίψι μου γενεῖ

κι' ἐκείνοσ ποὺ σκοτώνεται κι' ἐκείνοσ ποὺ σκοτώνει.
 Κι' ἔταν ἰμπρός μου φόρμα γυμνόποδοσ ἀπλοῦται
 ἢ Καίσαροσ πορφυρά,
 τότε φωνάω μῖσα μου: κατακαυῖμενε πλοῦτε
 καὶ φτώχια κηκοίρησ,
 κτυπαθε, σκουλοτράγγισθε, μὰ τίποτα δὲν βγαίνει,
 τραμάζω τοῦσ πόλιμοσ σας, μὰ τίλοσ δὲν εὐρίσκω,
 κι' ὁ Βασιλεῖς μὰς ἔκανε φινγούρα μὲς 'στὴ Βῆννη
 καὶ μυστικὰ 'κουδίνιτιζε μαζὶ μὲ τὸν Φραγκίτικο,
 κι' ὁ φίλοσ μαρὸς ὁ Πατισσῶ ἰτρώμαζε πολὺ
 κι' ὁ Θεωρῆς ὁ φίλοσ τοῦ μὲ γλῦκα τοῦ 'μιλεῖ:
 «Ἐ! αὐτὰ ποῦ λένε 'βίνοκατοσ, τῆάνωσ Σουλτανίεσ, μῖνε,
 κι' ἡ μυστικαῖς κουδίνταις μαρὸς μόνον κουδίνταις εἶναι.»
 Τεταῦτα λέγει 'στὸν Χαμίτ, τὸν πανταχοῦ παρόντα,
 μὲ σάλπιγγα Τυρρηκινὴ μωριστόμου σήνης,
 κι' ἐνῶ τὴν Πέμπτην οὐρανὸσ καταμαυροσ ἰθρόντα
 ἰθῆκε Πράεδροσ Βουλῆς καὶ πάλιν ὁ Ζαήμησ,
 κι' ἔγλισεσ γλυκώτατα τῶν Βουλευτῶν ὁ κύριοσ
 κι' ἰσημίνα φηρότατοσ ὁ κώδοσ ὁ σωτήριοσ.
 Μὰ τώρα στάσου, Περικλῆ, χωρὶς νὰ κἀνεσ πάσο,
 νάλθω μὲ τὸ μαχαίρι μου καὶ νὰ εἰσεκοιλίωσ.
 Φτοῦ σου, κορμὲ παμμάριοσ, ποὺ τόσον ἐκτιμῶσαι,
 φτοῦ! νὰ χαθῆς, σαποκοιλιά, καὶ τρεῖς ἀνάθεμά σε.

—
 'Στὸν κόσμο τρώγεται κανεῖς
 γι' αὐταῖς τῆς βρώμαϊς ποὺ μὰς τρῶν,
 γι' αὐταῖς οἰκτρῶσ αὐτοκτονεῖς
 καὶ σὺ, Ματσάλη τῶν Πατρῶν.

II. Μὰ πρὶν μὲ χύσῃς τὴν κοιλιά
 κι' ἰμπρός σου σπαρταρῶσ,
 δέξου 'στὸ στόμα μὲ ξυλιὰ
 καὶ τρεῖς κλωστοῖα ὅπιω.

**Λαμπρὰ δεινὴ,
 ποῦ συγκινεῖ.**

Χωρὶς ραβδί καὶ στήριγμα 'στὸ χεῖρ,
 μὲ τὰ γερά ποδάρια τοῦ καὶ μόνον
 τῆς σφραγῆς Κορδόνιασ τὸ ξεφτερί
 ἀνέβη 'στὸν μεγάλου Παρθενάου.

—
 Τὸν ἄνερο καὶ τοῦ πυροσ καὶ τὸν ἀγώνω
 σκαί τὸν ἰχαίρετσαν προγόνω,
 ἰσίοθη δὲ τῆς δέξῃ τὸ κειμήλιον
 κι' ἔλαψε μὲ τοῦ Στέμματοσ τὸν ἧλιον.

—
 Κι' ὁ Θεωρῆς προγόνωσ προσκυνῶν
 ἀνέβλεψε 'ψηλὰ 'στὸν οὐρανὸν
 κι' ἰθόσεσ τεταῦτα 'στὸ κενόν:
 «Δεῖξου 'στὰ μαρμαρὰ σου, Παρθενῶν,
 κι' ἐμὲ τὸ πρώτον σέμμαμα τοῦ Θρόνου,
 ποὺ τίλοσ μὲ κοσμεῖ Βουλγαροκτόνω,
 καθὼς ἰδιόχῃς ἄλλοτε, κειμηλιὸν
 καὶ τὸν Βουλγαροκτόνω τὸν Βασιλεῖον.

—
 «Κι' ἐγὼ Βουλγαροκτόνω Θεωρῆς
 κατὰ Βουλγαρῶν ἔπεσα βαρῆς,
 τὴν σπᾶθη δὲ πεθῶ τὴν κηληρόν,
 τὴν πλήθουσασ στερᾶνον καὶ τιμῶν,
 νὰ καταθίσω σήμερον ὡς ἔδωρον
 'στὴς Ἀθῆνασ τὸν ἅγιον Βωμόν,

και μίσα σι κατάχρυσο πανέρι
να φέρω τό κομμένο μου τό χέρι.

«Ὁ χρόνος, σὺ τὰς νίκας μου πρὸς τὰς σκιὰς νὰ κρῶγης...
ἱραϊσὸν τῆς δόξης μας σακρὸν και γραλεῖον,
δέξου κί' ἐμὲ, τὸ δεύτερον ἱραϊσὸν τῆς δόξης,
ὅπου τοῦ πρίπου στίγματα και σκίπτρα Βασιλείων.
Τὴν δόξαν σου τὴν ἔφθον και τὴν ἱμὴν ἐνδύω,
γέρος και σὺ, γέρος κί' ἐγώ... σαράβκλα κί' οἱ δύο.

«Κρυφὴ σ' ἐνόει, Παρθενῶν, μὲ τὸ Κορόδι σχείσι,
και σὺ μὲν διορθῶσαι γιὰ νὰ μὴν καταπίσῃς,
ὅμως ἐγώ, τὸ καύχημα χρυσοῦ ἀποθεώσεως,
φαναῖλον ἀνεπίδεκτος πῶς εἶμαι διορθῶσαι.

» Ἐδῶ, ποῦ κλέος παλαιὸν δια παντὸς μαρμαίρει,
ἰδῶ, ποῦ βῆκε θάνατον ὁ τοῦ Μυμικο Μάιρη,
ἰδῶ προσήλθε λιγερὴ μὲ κλίη νικηφόρα
κί' ἡ Μάιρη τῆς πολιτικῆς κί' εὐαίσθητος Θεοδώρα,
κί' ὅλους ἐκείνους τοὺς μουρλοῦς, ὅπου τοὺς πρέπει δέσιμο,
ἀπὸ ψηλά τοὺς θεωρεῖ και δὲν φοβάται πίσιμο.

«Τῆς Κορόνκρας κὺτταξε τὸν ὑψητὴν Δία,
τὰ χρόνια κί' ἂν τὸν πῆρανε τὰ κόσσα τοῦ βροστοῦ,
πρόβλ' ἐμπρὸς μου, θαυμαστὴ κί' αἰμίονστα Φαιδία,
γιὰ νὰ μὲ στήσῃς ἀγαλαμ κί' ἰλείφαντος ὅστου.»

Τοιαῦτα διελάγησε τρανὰ
κί' ἀμίσως ἡ παρθένος Ἀθηνᾶ
προσήλθε ἔσ' ὀν παρθένον Θεοδωρῆ

μ' ἐκίνο τῆς τὸ δόρυ τὸ βρόυ,
και πηλαλοῦν κινούμενοι χοροὶ
κί' ὁ κόσμος τοὺς κὺτταῖει κί' ἀπορεῖ.

Λευκοπέπλος ἡ πάγκραλος ἡ κόρη
βλέπει τὸν Θεοδωρῆ και σιωπῆ,
κί' ἔξαφνα μὲ τλόχρυστο τὸ δόρυ
τὸν Δία κατακούτελα κτυπῆ.

Μὰ βῆκε τὸ κεφάλι τοῦ γεροῦ
κί' ἡ κονταριά δὲν ἔφησε σημάδι,
κί' ὁ Φασουλῆς μαζὶ μὲ τὸν σωρὸ
ἐφῶνζε πηδῶντας σὰν ζαρκάδι.

«Πρόσχει, Θεοδωρῆ, νὰ σὲ χαρῶ,
μὴν πίσῃς ἀπὸ πάνω σὰν τὴν Μάιρη,
και μάλιστα σὲ τούτον τὸν καιρὸ,
ποῦ εἶ θὰ μὰς συμβῆ κινεῖς δὲν ξέρεῖ.

«Σήμερον ἡ γράσασα Κορόνκα
τὸν γρηκιὸν ἱπταίει Παρθενῶνα,
κί' ἀνῆλθεν ἰτοιμώροπον ἱκρίωμα
τῆς δόξης τὸ λαμπρότατον ὁμοίωμα,
ποῦ λαίμαργα τὸ βλέπουσα τόσα στόματα,
ἡ κεφαλὴ τοῦ κράτους ἡ σπανία,
ποῦ στήνει λαίμοτῶμαν ἱκρίωματα
γιὰ δανιστῶν ἀχύρινα κρανία.

«Τὸν Παρθενῶνα σήμερον ἀνέβη
ὁ Ζεὺς τῆς νεωτέρας Ρωμησύνης,
ποῦ σείεται τὸ κράτος μόλις νεῦσι
και χεῖμπερος ροχθεῖ Δικαιοσύνης.

«Σήμερον καταπλήσων τὸν λαὸν
ἰξ ὕψους θεωρεῖ τοῦ Παρθενῶνος
τῆς Νίκης τῆς Ἀπίρου τὸν νῆον
ὁ φοβερός πολέμαρχος κί' ὁ μόνος,
ποῦ σπείρει ἔσ' οὗς βαρβάρους κρύαν φρίκη
κί' ἱπταίει πισοκάπουλα τὴν Νίκην.

«Σήμερον ὁ σοφὸς ὁ τροφερότης,
καινούριος και παλῆς κὺτταῖει χάλκις,
κί' ἐμπρὸς τοῦ τῆς σοφίας ἡ Θιότης
ἔχασε και ταῦθα και τὰ πασαγάλια.»

Εἶπεν αὐτὰ κί' ὁ Φασουλῆς τὸν ὄβερκο τοῦ ταντῶνα,
κί' ὁ τῆς Κορόνας Περικλῆς ἐκέλευσε μὲ τόνον
τὸν παλαιὸν τὸν Περικλῆ μαζὶ του νὰ λιμάρῃ
περὶ πολλῶν ἀνείτως,
ὅμως ἀντὶ τοῦ Περικλῆ προσήλθε μὲ στηλιζέρι
γελῶν ὁ Περικλῆτος.

**Και καρπόδασι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Τὸ Λουθῶρον τὸ θαυμάσιον εἰς τὴν ἰδὴν Αἴλου
μὲ ποροελαίνας, κρόσταλλα, και χίλια δὲο σερβίσμα...
αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος μαρτίου τοῦ θεοῦ,
πῶς ἔμαθε κί' εὐχαριστεῖ τοῦ κόσμου τὰ καρπίσματα.
Τὸ Λουθῶρον τὸ θαυμάσιον μὲ τοῦτα και μ' ἐκείνη
ρονάκριβο πανάριμα θὰ γίνῃ ἑστὴν ἄθλημα.